EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/04/2017 a les 09:56

Tan bé com podem

Â
Llegeixo aquesta setmana l'entrevista al pediatre i escriptor Carlos González, publicada a el diari "El Periódico", on aquest exposa la seva postura en contra de l'escola infantil i la necessitat que els infants s'estiguin amb la mare fins, com a mínim, els tres anys. Em sacseja el fet que les seves paraules puguin ser tan adoctrinadores i efectives en moltes mares que, no per voluntat, sinó per necessitat, hem de deixar els fills petits per reincorporar-nos a la feina. M'afecta llegir entre línies que podem no estar-ho fent "prou bé" pel fet de necessitar/voler compaginar la faceta de mares amb la faceta professional. No dic que tot el que digui González estigui fora d'òrbita (estic d'acord amb algunes de les seves afirmacions), però m'hi falta un context i un sentiment racional/emocional d'empatia. Penso, també, en les declaracions de la periodista Samanta Villar: "Tenir fills significa perdre qualitat de vida" i el linxament social que ha patit després d'aquesta sentència. En el fons, és la seva opinió, no? Ni m'atreveixo a pensar què en diria González del rol de Villar com a mare!

M'entristeix, com a dona i mare, veure que, entre nosaltres, no som capaces d'entendre que no totes les dones vivim la maternitat d'una mateixa manera. Ni la vivim amb les mateixes característiques ni la gaudim amb els mateixos paràmetres i matisos. I això no vol dir que unes ho estiguin fent millor que les altres.

Des que sóc mare, els gurus de la maternitat, els experts i els entesos s'entesten a alliçonar-me categoritzant, a vegades, massa radicalment, què està bé i què està malament en relació al repte majúscul de la maternitat. Frases amb judicis extrems i redactats a tall de "manuals de bon ús" m'acompanyen dia si dia també. Sense adonar-me'n giro entorn del món de la lactància materna, el co-llit, els mètodes montessori, i un llarg etcètera de receptes sobre la "bona maternitat", relligades amb un reguitzell de consells que, sembla, cal seguir al peu de la lletra si no volem passar a formar part del club de les "#malesmares". No dic que no estigui d'acord amb moltes de les teories mencionades anteriorment, però, "m'emprenya" constatar que fer quelcom diferent a allò socialment identificat com a "correcte" està jutjat i criticat massivament.

En si mateix, esdevé tot plegat una enorme contradicció. Com pretenem viure una maternitat plàcida i natural si, d'entrada, l'aposentem en els fonaments d'una intolerància zero cap a la resta de mares i la seva manera d'afrontar aquesta aventura? Tinc les meves idees pròpies, que han begut del que he llegit, del que he escoltat i m'han ensenyat i del que he hagut d'aprendre sobre la marxa. No he dit mai no a un consell donat des de la humilitat i m'he fet un fart de xerrar amb altres mares (aquestes sí, les expertes de debò). M'equivoco i m'equivocaré. Però, cada vegada tinc més clar que la millor mare del món és la teva. Aquella que no entén de mètodes ni veritats absolutes i que s'aixeca cada dia pensant com pot fer-ho millor, tot i haver d'acabar fent-ho "com pot".

Sí, ho farem diferent. Segur. Però, l'experiència des de la voluntat de sumar ens farà més riques i més lliures. La criança compartida des de la igualtat ens serà més àgil i ens desculpabilitzarà. Senzillament, senyores, tenim el mateix manual d'instruccions: la voluntat única de fer-ho el millor possible. Canviem la C del criticar per la C del comprendre i compartir, per al final, Créixer?